

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v **dedičskej veci po poručiteľovi A. Ž.**, ktorý naposledy býval v L. a zomrel X., vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 D 24/1998, o dovolaní dediča J.Ž., bývajúceho v H., P. X., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. decembra 2007, sp. zn. 13 CoD 163/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Veľký Krtíš (súd prvého stupňa) uznesením o dedičstve z 12. júla 2007 č.k. 3 D 24/1998, Dnot. 407/2003-185 určil všeobecnú cenu majetku poručiteľa A. Ž sumou 204 114,- Sk, ktorá bola aj čistou hodnotou dedičstva, potvrdil nadobudnutie dedičstva zisteným dedičom podľa výšky ich dedičských podielov, priznal súdnemu komisárovi JUDr. P. T. odmenu a hotové výdavky a uložil dedičom spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za konanie o dedičstve v sume 500,- Sk.

Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) na odvolanie dediča J. Ž. uznesením z 27. decembra 2007, sp.zn. 13 CoD 163/2007 napadnuté uznesenie o dedičstve súdu prvého stupňa, ktorým určil všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva, potvrdil nadobudnutie dedičstva, priznal súdnemu komisárovi JUDr. P.T. odmenu a hotové výdavky, ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V časti, v ktorej uložil dedičom spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za konanie o dedičstve v sume 500,- Sk napadnuté uznesenie o dedičstve zrušil.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie dedič J. Ž., ktorý navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a dedičské konanie zastaviť. Uviedol, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 237 písm. d/ O.s.p., pretože v danej veci sa už právoplatne rozhodlo. Súdna komisárka JUDr. A: K. totiž 24. novembra 1998 pod sp.zn. 3 D 24/98, Dnot. 10/98-35 vydala osvedčenie o dedičstve, ktoré nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve, pretože žiaden z dedičov včas nepožiadala súd o pokračovanie v dedičskom konaní. Predmetné osvedčenie o dedičstve bolo správne doručené iba jemu, ako zástupcovi dedičov Z. Ž. a E. M., za ktorých konal na základe nimi riadne udelených plnomocenstiev. Vzhľadom na uvedené, súdy nemali v dedičskom konaní pokračovať a po zistení neodstrániteľnej vady konania, spočívajúcej v prekážke veci už rozhodnutej, mali ďalšie konanie zastaviť. Dovolanie odôvodnil aj tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v časti o potvrdení dedičských podielov k pozemkom, ktoré majú charakter poľnohospodárskych pozemkov.

Dedička E. M. vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolateľ v dovolaní uvádza klamstvá a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie neakceptoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak sa ním napáda zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.), alebo potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo

potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a ani o jeho uznanie (neuznanie) alebo vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Vady konania uvedené v tomto zákonom ustanovení však neboli dovolacím súdom zistené.

So zreteľom na dedičom J. Ž. tvrdený dôvod prípustnosti dovolania (§ 237 písm. d/ O.s.p.) dovolací súd osobitne upriamil svoju pozornosť na skúmanie, či sa vo veci už právoplatne nerozhodlo osvedčením o dedičstve z 24. novembra 1998 š.k. 3 D 24/98, Dnot. 10/98-35, vydaným súdnou komisárkou, notárkou JUDr. A. K.. Dospel k záveru, že predmetné osvedčenie o dedičstve nenadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve v zmysle § 175zca ods. 4 O.s.p., pretože dedič Z. Ž., prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne E. M., podal na súde včas žiadosť o pokračovanie v konaní o dedičstve (č.l. 53 spisu súdu prvého stupňa). Tomuto dedičovi, resp. jeho zástupkyňi, bolo totiž doručené osvedčenie o dedičstve právne účinným spôsobom až 10. apríla 2002 (doručenka pripojená k č.l. 49 spisu súdu prvého stupňa). Z obsahu spisu súdu prvého stupňa totiž nevyplýva, že by sa dedič Z. Ž. dal v dedičskom konaní po poručiteľovi A. Ž. zastúpiť dedičom J. Ž..

Plnomocenstvo udelené Z. Ž. pre J. Ž. („na predávaní mého podílu z dedičství pro brata J.“) už 24. marca 1997, t.j. 9 mesiacov pred smrťou poručiteľa, založené na čl. 7 spisu súdu prvého stupňa, rozhodne nie je plnomocenstvom pre dedičské konanie po poručiteľovi A.Ž., ktorý zomrel X..

Nedostatok plnomocenstva môže byť zhojený (aj s následkom schválenia skôr urobených úkonov zástupcom) iba následným predložením riadneho plnomocenstva (porovnaj napr. R 12/1985). Iba samotné vyjadrenie Z. Ž. z 3. mája 2000, že plnomocenstvo J. Ž. skutočne udelil preto nepostačovalo k záveru, že bol odstránený nedostatok riadneho plnomocenstva. Riadne plnomocenstvo, ktoré by Z. Ž. udelil J. Ž. pre dedičské konanie po poručiteľovi A. Ž., do spisu Okresného súdu Veľký Krtíš vedeného pod sp. zn. 3 D 24/98 nebolo následne založené.

Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že konanie súdov nižších stupňov nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. d/ O.s.p.

Skutočnosť, že by napadnuté rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1, 2 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté vadami uvedenými v ustanovení v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dediča J.Ž. podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd nepriznal účastníkom náhradu trov dovolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré sa mohlo začať aj bez návrhu (§ 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. s použitím § 243b ods. 4 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2008

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: